

Velecenjeni gospod!

Vselej, kadar prebiram Vaš kotichek, se mi zbudi želja, da bi Vam tudi jaz pisal.

Star sem 8 let, hodim drugo leto v šolo, namreč v I. razred II. odd. v domači vasi Boh. Bistrici.

Imam očeta in mater ter 6 let starega brata Milka.

V šolo hodim prav rad, sankam se pa tudi rad.

S spoštovanjem pozdravljam vdani

Stanko Mencinger.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Lahko se Ti je sankati v Bohinjski Bistrici, kjer imate snega in sankališč na izbiro! Saj prihajajo k vam veseli ljudje celo iz drugih krajev, da se morejo v zvrhani meri naužiti zimskih radosti! Sedaj je pa tega veselja gotovo že konec, in tudi nad prelepo Gorenjsko že vejejo topli pomladni dihi.

*

Č. g. Doropoljski!

Mnogo sem že čitala o Vas. Slišala sem tudi, da ste velik prijatelj otrok. Zato sem Vam sklenila tudi jaz pisati nekoliko o svojem rojstnem kraju:

Rojena sem v Senožečah. Moja rojstna hiša stoji ob glavni cesti. Hodim v šolo v IV. razred. Imam tudi še starejšo sestro, ker ne hodi v šolo, zna prav lepo kleklati. Moj oče je posestnik. Poleti hodim z veseljem na polje in prepevamo sladke pesemce. Pozimi pa hodim redno v šolo, ker tam se tudi mnogo lepega v koristnega naučim. Po šoli sedim doma v gorki sobi, moje veselje je čitati kake lepe povesti. Tako mi minevajo pri mojih ljubih starših dnevi mojih mladih let. Sedaj pa končavam svoj boren spis o svojem rojstnem kraju. Pozdravljam Vas in ostajam Vaša prijateljica

Anica Medenova
v Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Tvoje življenje poteka lepo ob delu in veselju. Vsak letni čas Ti donša posebnih opravil in razvedril, da se gotovo nikoli ne dolgočasiš.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvo pisemce. V šolo hodim 2. leto. S sestro Danico sva skupaj v 2. oddelku popoldanske skupine. Njo imam jako rada. Jaz sem ravno eno leto mlajša od Danice. Časih se grem z njo malo podrsat v sneg. Mi imamo lep vrt. Imamo tudi zajčke pa mucka in psa Valdija. Prosim, natisnite moje pisemce v kotichek gospoda Doropoljskega!

Lepo Vas pozdravlja

Vladka Ženova, učenka v Soteski.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvikat. Hodim v šolo v Soteski drugo leto v 2. oddelek popoldne. Moj papa je učitelj. Moja mama je učiteljica ročnih del. Imam še eno sestro Vladko. Ona hodi prvo leto v drugi oddelek popoldne. Vaš „Zvonček“ rada čitam. V šoli se učim pridno. Po šoli se grem malo v sneg podrsat, ako mi mama dovoli. Če bi imela sanke, bi se šla sankat. Letos je jako lepo za sankanje. Prosim, natisnite to pisemce v kotichek gospoda Doropoljskega!

Lepo Vas pozdravlja

Danica Ženova, učenka v Soteski.

Odgovor:

Ljuba Vladka in Danica!

Pisali sta mi skupaj, naj Vama tudi skupaj odgovorim, da bom prej gotov in da obema prej ustrezem. Kakor vidim iz obeh pisem, gojita obe isto veselje pozimi. Nemara sta tudi sedaj spomladni enakih misli ter hodita po končanem delu uživat veselje mladih dni venkaj v lepo, cvetočo prirodo. Prav je tako!

Dragi g. Doropoljski!

Po dolgem času se zopet oglašam v Vaš kotiček. Me prav pridno telovadimo ter se pripravljamo na nastop. O izidu Vam hočem poročati. H koncu Vam voščim vesele velikonočne praznike. Vljudno Vas pozdravlja in prosi za odgovor

Vaša vdana

Vlasta Horvatova
v Ptuju.

*

Predragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz se enkrat priglašam v Vaš kotiček. Misliła sem si, drugi toliko pišejo, zakaj pa jaz ne bi? Sedaj Vam hočem nekaj o nas poročati. Hodim v 5. razred. In ker se marljivo učim, je skrbela tudi moja učiteljica za zabavo. Naučila nas je lep ples s petjem. Mamica nas je kostumirala. Mene za Gorenjko, Vlasto za Trnjulčico in Vidko za Rdečo kapico. Tako smo končali prav veselo pust. Ker se pa bližajo prazniki, Vam pošiljam to-le sliko in prosim, da bi jo priobčili.

Voščim Vam vesele praznike!

Vaša

Tatjana Horvatova
v Ptuju.

Odgovor:

Ljuba Vlasta in Tatjana!

Obema bodi izrečena najlepša zahvala za voščila. — Vlasta, Ti mi povej, kako je uspel telovadni nastop. Tatjana, Ti mi pa ne zameri, da Tvoje risbe ne morem priobčiti, ker je preveč nejasno narisana. Klišeé, kakršnega je treba napraviti iz svinca za vsako sliko, bi bil po taki risbi tudi nejasen, da bi se nazadnje nič ne razločilo. Kadar še kaj narišeš, delaj s tinto ali s tušem!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V „Zvončku“, ki ga prav rada berem, vidim, koliko učenk in učencev Vam piše in kako radi imate otroška pisma. Hočem Vam tudi jaz pisati:

Jaz sem učenka IV. razreda ljudske šole v Šmarju. Uči me gospod nadučitelj Z. Mikuž, ki je prav dober in ljubezniv. Vsi otroci ga imamo jako radi. Imam več večjih bratov in sester. Dve sestrici sta mlajši od mene in že tudi hodita v šolo. Angelca hodi v II. razred in Tončka v I. razred. Vse tri prav rade beremo knjige, najraje seveda „Zvonček“, ki nam ga pošilja naš bratranec, gospod dr. Ivan Lah, ki smo mu prav hvaležne. Če boste dobili to moje pismo, Vam bom že večkrat pisala. Vidim, da — žal — ravno iz našega kraja ne dobite nobenega pisma. Prav rada bi videla, da bi me ne pozabili v svojem kotičku

Prav lepo Vas pozdravlja

Anica Smoletova,
učenka šmarske šole na Dolenjskem.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Kakor vidiš, Te nisem pozabil. Zato pa pričakujem, da ostaneš zvesta svoji obljudi in da mi še večkrat pišeš, zlasti še zato, ker res iz vašega kraja ne dobivam nič glasov, kakor bi v Šmarju ne poznali „Zvončka“.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Čitala sem v „Zvončku“, da ste prijatelj mladini, zato Vam prvič pišem nekaj vrstic. Jako rada čitam „Zvonček“, posebno pa dolge pravljice. Hodim v IV. razred II. oddelka v Senožečah. V šoli se učimo: računstvo, pisanje, zemljepis, zgodovino, prirodopis, prirodoslovje, nemško, petje, risanje, slovensko in ženska ročna dela. V šolo hodim rada. Stara sem enajst let. Imam še dva mlajša brata in dve starejši sestri. Veselilo bi me, ako bi našlo to pisemce odgovor v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja

Vaša vdana

Gabrijela Zelena,
učenka II. razreda II. oddelka
v Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Gabrijela!

Praviš, da posebno rada čitaš dolge pravljice. No, pa saj je res lep pravljčni svet, ki tako mogočno vpliva na človeško fantazijo. Takega blaga imamo dosti tudi med narodom. Treba je pa to narodno blago pravočasno zbrati, da se ne pozabi in ne pogubi. — Ako Ti je znana kaka narodna pravljica, jo kar zapiši in pošlji meni!

Kotičkove risbe.

J. Veronik: Prijateljice „Zvončka“.